

РЕШЕНИЕ

№ 5295

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

при участието на секретаря Ц. ИЛ. П.
като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Гражданско дело № 20211110137071 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. Д. Н., чрез адв. М. Л., срещу „Фератум България“ ЕООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищцата за сумата в размер на 170 лева – частично от сумата в общ размер на 860 лева, платена при липса на основание поради недействителност на клаузите на договор за предоставяне на потребителски кредит № ***** от 24.09.2019 г. и на договор за гаранция (поръчителство) от 24.09.2019 г.

В исковата молба се твърди, че на 24.09.2019 г. между страните бил сключен договор за предоставяне на потребителски кредит № *****, по силата на който на ищцата бил отпуснат кредит в размер на 3000 лева, усвоен изцяло. С. Н., от своя страна се задължила да върне получената сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, на 12 месечни погасителни вноски в срок до 18.09.2020 г. Твърди, че в договора бил уговорен ГПР от 49,11 % и лихвен процент от 23 %, без да бъде посочен дължимият лихвен процент на ден. Отделно от това кредитодателят задължил кредитополучателя да приеме, че договорът за потребителски кредит бил обезпечен с неотменяемо поръчителство, предоставено от „Фератум Банк“ ЕАД в полза на ответника. В тази връзка между ищцата и „Фератум Банк“ ЕАД бил сключен договор за гаранция (поръчителство), по силата на който С. Н. се задължила да заплати на кредитора „Фератум България“ ЕООД сумата 2310 лева, представляваща такса за предоставяне на гаранцията. Последната била начислявана от ответника допълнително към месечните погасителни вноски по договора за кредит. Оспорва договора за предоставяне на потребителски кредит и договора за гаранция (поръчителство) като нищожни поради противоречие с материалния закон. На първо място възразява, че при

изготвянето им не били спазени изискванията за форма и шрифт, и същите не съдържали погасителен план и лихвен процент на ден съгласно изискванията на ЗПК. Второ, оспорва процесния договор за кредит като нищожен поради противоречие с добрите нрави и заобикаляна на закона. В тази връзка изразява становище, че уговорената в чл. 5 от договора за кредит такса за предоставяне на обезпечение в размер на 2310 лева представлявала скрита лихва, включването на която в лихвения процент, респ. в ГПР би довело до размери, надвишаващи регламентираните в ЗПК. Тези пороци водели до нищожност на целия договор за потребителски кредит, респ. на неговите клаузи за възнаградителна лихва и за такса за предоставяне на обезпечение. Поради това ищцата дължала връщане единствено на усвоената заемна сума в размер на 3000 лева. Разликата от 860 лева била заплатена от С. Н. в полза на ответното дружество без основание, поради което подлежала на връщане. За вземането си ищцата депозирала заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.04.2021 г. по ч. гр. д. № 14408 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав. Ответникът възразил в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящия иск от ищцата. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „Фератум България“ ЕООД, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. К. М.. Процесуалният представител оспорва предявения иск като неоснователен. На първо място твърди, че още при попълване и подаване на искането за отпускане на потребителски кредит ищцата можела да избере дали да посочи личен гарант – физическо лице или да се възползва от допълнителната услуга – гаранция, предоставяна от „Фератум Банк“ ЕАД. С. Н. предпочела втория вариант, в който случай системата автоматично показвала и дължимото възнаграждение за тази услуга. При избор на личен гарант не се дължала никаква допълнителна сума. Именно при тези параметри ищцата била одобрена за кредита, след което получила на електронната си поща проект на договор № *****, както и всички прилежащи към него документи, в това число погасителен план. С нарочен СМС от 24.09.2019 г. С. Н. дала своето съгласие за сключване на договора при предложените условия. Изразява становище, че договорът за гаранция, сключен между ищцата и „Фератум Банк“ ЕАД, пораждал отделно облигационно правоотношение, по което ответникът не бил страна, поради което не можел да навежда доводи за действителност на същия. Отделно от това възразява, че клаузата на чл. 5 от договора за кредит била с изцяло декларативен характер и сама по себе си не пораждала задължения за ищцата. Евентуалната й недействителност не би могла да повлияе на действителността на договора за гаранция, сключен с „Фератум Банк“ ЕАД. Оспорва твърдението на ищцата, че при сключване на договора за кредит били допуснати нарушения на материалния закон. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищцата С. Д. Н., редовно призована, не се явява лично, представлява се от адв. Б.. Процесуалният представител поддържа исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да уважи изцяло предявения иск като основателен и доказан. Изразява становище, че в процесния договор за кредит били допуснати множество нарушения на Закона за потребителския кредит, които водели до пълната му недействителност. При недействителен договор се прилагала разпоредбата на чл. 23 ЗПК и ищцата дължала връщане само на чистата стойност на получения кредит в размер на 3000 лева. Надплатената разлика от 860 лева била недължима, като предмет на настоящото производство била част от нея. Претендира направените в заповедното и в исковото производства разноси, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В съдебно заседание ответникът „Фератум България“ ЕООД, редовно призован, не изпраща представител. Депозирана е молба от адв. М., в която заявява, че поддържа отговора на исковата молба. Моли съда да остави без уважение предявения установителен иск като неоснователен по изложените в отговора съображения. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Страните не спорят, че на 24.09.2019 г. сключили договор за предоставяне на потребителски кредит № *****, по силата на който на ищцата бил отпуснат кредит в размер на 3000 лева, усвоен изцяло. Получената сума следвало да бъде върната на 12 месечни вноски съгласно подписан от страните погасителен план, с падежна дата на първата вноска 24.10.2019 г. Договорената възнаградителна лихва била в размер на 690 лева при лихвен процент от 23 % и годишен процент на разходите в размер на 49,11 %. Съгласно т. 5 от договора за кредит заемът се обезпечавал с поръчителство, предоставено от „Фератум Банк“ в полза на ответното дружество. С одобряване от дружеството на предоставеното в негова полза обезпечение уговорката, свързана с обезпечението, не можело да се отмени нито от кредитополучателя, нито от лицето, предоставило обезпечението. Одобряването на обезпечението се извършвало чрез одобряването на кредита. От приложения към договора погасителен план се установяват размерът на месечните вноски, каква част от тях служи за погасяване на главницата и каква – на договорната възнаградителна лихва, както и крайният падеж на задължението – 18.09.2020 г.

По делото са представени Общи условия, уреждащи отношенията между „Фератум България“ ЕООД и неговите клиенти по повод предоставяните от дружеството потребителски кредити. Съгласно т. 5.1 от общите условия преди сключване на договора за потребителски кредит дружеството оценявало кредитоспособността на кредитоискателя. При тази оценка дружеството вземало предвид и предложените в негова полза обезпечения по кредита (т. 5.2 от общите условия). кредитоискателят самостоятелно и свободно, по свое собствено усмотрение избирал вида на предпочитаното от него обезпечение и го посочвал в искането за потребителски кредит (т. 5.4 от общите условия). Предложеното от

кредитоискателя обезпечение обаче не задължавало дружеството да го одобри, както и да предостави поискания от кредитоискателя потребителски кредит (т. 5.5 от общите условия). Съгласно т. 5.8 от същите поръчителят/гарантът бил задължен солидарно с кредитополучателя, като при неизпълнение на задълженията на последния дружеството имало право да предяви претенциите си директно към поръчителя, без да било длъжно преди това да поиска удовлетворяването им от кредитополучателя. При частично плащане, в случай че платената сума била недостатъчна за погасяване на цялата вноски по кредита, редът на погасяване на задължението бил следният: обезщетителни лихви (неустойки), начислените и дължими възнаградителни лихви, дължимата просрочена главница, редовната лихва и редовната главница (т. 10.7 от общите условия). Клаузата на т. 16.2 от общите условия урежда случаите, когато дружеството получело плащане от кредитополучателя, което не било предназначено за него. В тази хипотеза дружеството имало право: 1. ако идентифицира получателя на плащането, да го преведе директно на последния, за което кредитополучателят давал своето изрично съгласие със сключването на договора за потребителски кредит; 2. ако не успее да идентифицира за кого е плащането, да уведоми за това кредитополучателя.

Видно от приложени към отговора на исковата молба разпечатки от уебсайта на „Фератум България“ ЕООД, всеки кредитоискател трябвало да посочи гарант по кредита, като можел да избере от две опции – гаранция от „Фератум Банк“ (за което дружество било отбелязано, че е партньор на ответника) или личен гарант/поръчител (физическо лице, посочено от кредитоискателя, което гарантирало изпълнението на задълженията му по договора за заем). При избор на гаранция от „Фератум Банк“ на екрана се визуализирали месечните вноски по гаранцията и падежните дати на всяка от тях.

Не е спорно по делото и обстоятелството, че на 25.09.2019 г. между ищцата и „Фератум Банк“ ЕАД бил сключен договор за гаранция (поръчителство), обезпечаващ задълженията ѝ по сключения между страните договор за потребителски кредит. Съгласно т. 1.6 от договора таксата за предоставяне на гаранция била в общ размер на 2310 лева и се заплащала от клиента – кредитополучател на 12 месечни вноски в размерите, условията и на падежите, уговорени съгласно погасителен план, неразделна част от договора, с дата на първо плащане – 24.10.2019 г. и краен срок за издължаване на таксата – 18.09.2020 г. Ако клиентът не изпълнил задължението си да върне получения от кредитора потребителски кредит, гарантът щял да заплати дължимата сума на кредитора при първо негово поискване. С изпълнение на паричното задължение гарантът встъпвал във всички права на кредитора срещу клиента съгласно ЗЗД и общите условия към настоящия договор. Гарантът можел да поиска от клиента изпълнение на цялото парично задължение, включително заплащане на допълнителните разходи, произтичащи от договора за потребителски кредит и заплатени от гаранта (т. 2.3, предл. последно от договора за гаранция).

По делото са представени и общи условия към договора за гаранция (поръчителство). Съгласно т. 5 от същите условия клиентът бил длъжен да заплати на гаранта такса за предоставяне на гаранцията. Точният размер на таксата за предоставената гаранция зависел от размера на

отпуснатия от кредитора потребителски кредит и от неговия падеж. Таксата за гаранция се заплащала от клиента на равни месечни вноски, дължими на падежни дати, посочени в погасителния план, предоставен към договора за гаранция.

Към исковата молба са приложени 10 броя разписки, от които се установява, че ищцата извършила в полза на ответното дружество следните плащания: по разписка № 0500009976222162 от 18.11.2019 г. на сумата в размер на 600 лева; по разписка № 0500010013794270 от 25.11.2019 г. на сумата в размер на 500 лева; по разписка № 0500010254349750 от 08.01.2020 г. на сумата в размер на 500 лева; по разписка № 0500010399502966 от 04.02.2020 г. на сумата в размер на 500 лева; по разписка № 0500010596034557 от 09.03.2020 г. на сумата в размер на 500 лева; по разписка № 0500010891659926 от 07.05.2020 г. на сумата в размер на 500 лева; по разписка № 0500011026968679 от 02.06.2020 г. на сумата в размер на 100 лева; по разписка № 0500011100830142 от 15.06.2020 г. на сумата в размер на 100 лева; по разписка № 0500011320854849 от 25.07.2020 г. на сумата в размер на 360 лева; по разписка № 0500011414097826 от 11.08.2020 г. на сумата в размер на 200 лева; или общо ищцата заплатила сумата в размер на 3860 лева.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД:

Съгласно задължителната съдебна практика първият фактически състав на чл. 55, ал. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, т. е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Начална липса на основание е налице в случаите, когато е получено нещо въз основа на нищожен акт, а в случаите на унищожаемост – когато предаването е станало след прогласяването на унищожаемостта. Възможно е също предаването да е станало и без наличието на някакво правоотношение (вж. т. 1 от Постановление № 1 от 28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г., Пленум на ВС).

При предявен иск за връщане на даденото без основание в тежест на ищеца е да докаже какво е получил ответникът, а последният трябва да установи по безспорен начин на какво основание го е получил, ако твърди, че такова съществува. Законодателят не е регламентирал презумпция, че всяко плащане има своето основание, т.е. че всеки, който е получил плащане по своя сметка, може да го задържи до доказване на липсата на основание. Точно обратното, който е получил нещо и е установено, че няма задължение, което да се погасява, или насрещна престация, чието изпълнение се очаква, установява плащане без основание.

В настоящия случай не се спори между страните, че на 24.09.2019 г. са сключили договор за предоставяне на потребителски кредит № *****, за погасяване на задълженията

по който ищцата е извършила плащания в общ размер на 3860 лева. С оглед наведените в исковата молба възражения за недействителност на процесния договор на специалните основания, предвидени в чл. 22 ЗПК, и предвид служебното задължение на съда да следи за наличие на неравноправни клаузи в сключения с ответника договор за кредит, за което страните са уведомени с определението за насрочване, преди всичко следва да бъде отговорено на въпроса дали всички негови клаузи валидно са обвързвали страните. Настоящият съдебен състав намира за основателно възражението на ищцата за недействителност на процесния договор за кредит поради противоречие с императивното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, а именно договорът да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. В т. 4 от договора за кредит е посочено, че годишният процент на разходите бил 49,11. Нито в договора обаче, нито в приложимите общи условия са посочени допусканията, при които е изчислен този процент. Освен това не се спори между страните, че изпълнението на задълженията на ищцата по процесния договор за кредит е било обезпечено с гаранция, предоставена от „Фератум Банк“ ЕАД, по силата на сключен с посоченото дружество договор за гаранция от 25.09.2019 г. Действително, както твърди и ответникът в отговора на исковата молба, гаранцията била предоставена от трето за договора за кредит лице. От представената разпечатка от сайта на ответното дружество обаче се установява, че без избор на гарант искането за отпускане на кредит не можело да бъде изпратено. Опциите били две – или предоставянето на гаранция от „Фератум Банк“, за която било посочено, че е фирма партньор на ответника и се предполага, че тази форма на гаранция винаги ще бъде одобрена от кредитодателя, или физическо лице, посочено от кредитоискателя, което на свой ред ще бъде подложено на оценка за кредитоспособност от ответника. С оглед обстоятелството, че ищцата е кандидатствала за отпускането на т. нар. „бърз кредит“, който предполага необходимост от бързо ликвидни средства, забавянето, което би причинила оценката на евентуално посочения от нея личен гарант, както и възможността на кредитора да не го одобри, всъщност свеждат самостоятелния и свободен избор на вида обезпечение до единствено възможната гаранция от „Фератум Банк“. При цялостен анализ на двете правоотношения, в които е встъпила ищцата – по договора за кредит и по договора за гаранция, може да се направи обоснованият извод, че сигурното получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение именно от дружеството – партньор на ответника. Направените в отговора възражения, че изборът на ищцата за конкретния вид обезпечение бил напълно свободен и по нейна собствена преценка, както и че двете възникнали облигационни отношения били напълно отделни и независими едно от друго, не може да бъдат приети. За опровергаване на тези твърдения на ответника е достатъчно да бъде посочено, че начин на плащане на възникналите задължения е уреден само в т. 9.4 от общите условия по договора за потребителски кредит. Нито в договора за гаранция, нито в приложимите към същия общи условия се съдържа информация за банкова сметка на гаранта или друг начин, по който

ищцата е можела да погаси задължението си към „Фератум Банк“ ЕАД. Нещо повече, по силата на изричната клауза на т. 16.2 от общите условия на ответното дружество именно последното имало право да превежда суми в полза на гаранта.

Изводът, че уговорена такса за гаранция представлява по своята същност разход по кредита, се потвърждава и от обстоятелството, че същата следвало да бъде заплатена от ищцата на 12 месечни вноски, чиито падежи съвпадали с тези на месечните вноски по кредита. Така, макар формално таксата за гаранция да е оформена като задължение по друго правоотношение, същата представлява разход по процесния кредит, и то значителен (почти равен на главницата), който е следвало да намери отражение в годишния процент на разходите – индикатор за общото оскъпяване на кредита по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Този извод се налага от легалното определение на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, дадено в § 1, т. 1 ДР ЗПК, съгласно което това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат от прилагането на търговски клаузи и условия. Поемането на задължение за заплащане на такса за гаранция на практика представлява задължително условие за отпускане на процесния кредит по изложените по-горе съображения, чиято стойност е била предварително известна на кредитора и е почти равна на главницата по кредита, без да е ясно каква точно услуга получава ищцата срещу платеното възнаграждение. Предоставяната от дружеството – гарант услуга всъщност е в полза на кредитодателя, тъй като му дава сигурност, че дори ищцата да не погаси задълженията си към него по договора за кредит, кредиторът ще получи всички суми от гаранта, който може да иска тяхното възстановяване от кредитополучателя. Съгласно чл. 16 – 18 ЗПК преди да вземе решение относно предоставяне на потребителски кредит кредиторът оценява кредитоспособността на потребителя въз основа на достатъчно информация, като може да извърши проверка в Централния кредитен регистър или в друга база данни. Това е негово право, но и задължение при управлението на риска, свързан с предоставянето на кредита. Т.е. кредиторът може и да не извърши такава оценка, но той носи риска от ниска кредитоспособност на потребителя. Със задължаването на кредитополучателя да избере гарант и да заплати значителна по размер такса за тази услуга, кредиторът не само ще защити интересите си от евентуален риск при отпускане на кредит на определено лице, но и ще си спести разходите за това, поставяйки ги в тежест на кредитополучателя. Подобни уговорки прехвърлят риска от неизпълнение на задължението на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия него, което води до допълнително увеличаване размера на задълженията му. От своя страна потребителят ще заплати определена цена, без да получи насрещна престация. Реално се касае за извършване на значителни по размер разходи от страна на длъжника, които са пряко свързани с

отпуснатия кредит. В посочения в договора за кредит годишен процент на разходите от 49,11 е включена единствено договорената възнаградителна лихва. С оглед посочените по-горе особености на таксата за предоставяне на гаранция настоящият съдебен състав намира, че същата (в размер на 2310 лева) следва да бъде включена в ГПР, в който случай същият би бил в размер на 318,72 % – стойност съществено различаващ се от посочените в договора 49,11 %.

Следователно, макар формално договорът за кредит да съдържа някакъв годишен процент на разходите, същият не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като не включва всички ангажименти, договорени между кредитора и потребителя. Целта на посочената разпоредба е на потребителя да бъде предоставена пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които ще извърши по кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Формалното посочване в договора на годишен процент на разходите, който е определен така, че да е в императивните граници на чл. 19, ал. 4 ЗПК, не означава спазване на изискването по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. И това е така, защото определеният в приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК начин, към който препраща разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, представлява формула, в която съществен елемент са плащанията на разходите по кредита. Невключването на всички разходи по кредита в посочения в договора ГПР означава нарушение на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като цитираният в договора процент не е изчислен по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Настоящият съдебен състав намира, че процесният договор не отговаря на императивното изискване по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което и на основание чл. 23 ЗПК потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. С оглед приетата недействителност на процесния договор за потребителски кредит, съдът намира, че на основание чл. 23 ЗПК ищцата е длъжала връщане на кредитора – ответник само на чистата стойност на кредита, която е в размер на 3000 лева. Не се спори между страните, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява, че за погасяване на задълженията си по процесния кредит С. Н. е заплатила на ответното дружество сумата в общ размер на 3860 лева. Доколкото разликата над чистата стойност на кредита от 3000 лева до пълния погасен размер от 3860 лева е била платена от ищцата въз основа на приетия за недействителен договор за потребителски кредит, то същата следва да бъде върната от кредитора като получена без правно основание.

С оглед изложеното предявеният като частичен иск по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен изцяло.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищцата е поискал присъждане на направените в заповедното и в исковото производства разноски за внесена държавна такса в общ размер на 50 лева. Освен това адв. Б. е поискала присъждане в своя полза и в полза на адв. М. Л. на дължимото за заповедното и за исковото производства адвокатско възнаграждение на

основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. В двата договора за правна защита и съдействие е посочено, че възнаграждение не е уговорено на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Съгласно посочената разпоредба адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. Това му право е установено със закон. В този случай е налице изключение от правилата за присъждане на разноски, установени в чл. 78 ГПК и изискващи от страната да докаже, че е направила разноски, за да ѝ бъдат присъдени. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв. адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. Ответникът не е оспорил наличието на предпоставките по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

По отношение на размера на дължимото на процесуалните представители на ищцата възнаграждение следва да бъде взета предвид разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв., която препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът изчисли, че съгласно чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция – 25.02.2021 г.), дължимото адвокатско възнаграждение за заповедното производство е в размер на 300 лева. За исковото производство дължимото адвокатско възнаграждение, изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция – 04.06.2021 г.), също е в размер на 300 лева. С оглед изложеното, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв., предвид изхода на настоящия спор и приетото в т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, ответникът „Фератум България“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати на ищцата С. Д. Н. сумата в размер на 50 лева, представляваща направените в заповедното и в исковото производства разноски за внесена държавна такса, на адв. К. Б. – дължимото за заповедното производство адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, а на адв. М. Л. – дължимото за исковото производство адвокатско възнаграждение също в размер на 300 лева.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че съществува вземане на С. Д. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, АДРЕС, срещу **„Фератум България“ ЕООД**, ЕИК 200599406, представлявано от управителите И.В. Д. и Д.В. Н., със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20, **по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за сумата 170 (сто и седемдесет) лева** – частично от сумата в общ размер на 860 лева, платена при липса на основание поради недействителност на клаузите на договор за предоставяне на потребителски кредит № ***** от 24.09.2019 г., което вземане е било предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 16.04.2021 г. по

ч. гр. д. № 14408 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, представлявано от управителите И.В. Д. и Д.В. Н., със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20, **да заплати на С. Д. Н.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, АДРЕС, сумата **50** (петдесет) лева, представляваща направените в заповедното и в исковото производства разноски за внесена държавна такса.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв., „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, представлявано от управителите И.В. Д. и Д.В. Н., със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20, **да заплати на адв. К. И. Б.**, ЕГН *****, със служебен адрес гр. София, ул. „Гургулят“ № 31, офис – партер, дължимото за заповедното производство адвокатско възнаграждение в размер на **300** (триста) лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 ЗАдв., „Фератум България“ ЕООД, ЕИК 200599406, представлявано от управителите И.В. Д. и Д.В. Н., със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Младост 3“, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, офис № 20, **да заплати на адв. М. Л. Л.**, ЕГН *****, със служебен адрес гр. София, АДРЕС, офис – партер, дължимото за исковото производство адвокатско възнаграждение в размер на **300** (триста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 14408 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____